

ஐந்தாம் பருவம் - மூன்றாம் பருவம்

அவள் எகிப்தின் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு மாணவி. தனது ஆசிரியகைக்கும், தனக்குமிடையே ஒரு சுவர்ப்புத்தல் போல் அவள் அடிக் கடி உணர்வாள்.

இதற்கு என்ன காரணம்?

அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

தனது இஸ்லாமியத் தோற்றம் காரணமா? என்னபைப் போன்ற இதே தோற்றத்தில் பலர் உள்ளனர்!

எனவே அது காரணமாக இருக்க முடியாதென்று அவளுக்குத் தோன்றும்.

நான் இஸ்லாமிய விவகாரங்களை மிகுந்த ஈடுபாட்டோடும், உணர்ச்சிப் பரவலாகவும் வாதிப்பேன் அதுதான் காரணமா? இருக்க முடியாது. என்னபைப் போல் பலர் இப்படி இருக்கிறார்கள். அவளால் சரியான காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

தனக்கும் தனது விரிவுரையாளருக்கும் இடையே இருக்கும் தடையை, அவர் தன்னையே உதாசீனப்படுத்தும் போக்கை நீக்க பல வழிகளிலும் முயன்று பார்த்தாள்.

அவளது முயற்சி எந்தப் பலனையும் அளிக்கவில்லை.

இதனால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டது, மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு ஒரு வருடகாலம் சிலவிட்டு தான் சமர்ப்பிக்கும் ஆய்வு(கட்டுரை)களை நியாயமான எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் விரிவுரையாளர் மறுத்து விடுவாரோ என்ற புத்தறம் அவளுக்கு மிகுந்த மனக் கஷ்டத்தையும், கலக்கத்தையும் கொடுத்தது.

விரிவுரையாளரின் இந்தக் கடும் போக்கு எப்போதாவது எதிர்பாராத பிரச்சினைகளையும், கஷ்டங்களையும் கொண்டுவரலாம் என அவள் பயந்தாள்.

அந்த மாணவி ஒரு அல்குர் ஆன், ஹதீஸ் வகுப்புக்குப் போய் வருவாள். அங்கு தான் பதிப்பவற்றை நடமுறையில் நடமுறப்படுத்தி பார்க்க வண்டும் என்பது அவளது ஆசை. விரிவுரையாளருடனான இந்தப் பிரச்சினையின் போது அல்குர் ஆன், ஹதீஸ் வைத்து இயங்கி இதற்குத் தீர்வு காண முடியுமா என சிந்தித்தாள். எனினும் விளக்கை எதையும் அவள் காணவில்லை.

ஒரு நாள் விரிவுரையாளர் மிகுந்த கடுப்புடனும், கவலையோடும் காணப்பட்டாள். “எனக்கு நான்கு வயதில் ஒரு மகள் இருக்கிறாள். அவளுக்கு வந்துள்ள நோயால் பசே முடியாத நிலைக்கு வந்து விட்டாள். இந்த நிலையின் தாக்கத்தால் உங்களோடு உறவாடுவதிலும், உதவுவதிலும் சில பாதிப்புகள் இருக்கக்கூடும்.” எனக் கூறிய விரிவுரையாளர் அவ்வாறு என நடத்தலை இருந்தால் என்ன மனநித்துக் கொள்ளுங்கள் என்றும் கூறினார்.

இப்போது அந்த மாணவி தனது உறவினர் ஒருவரின் பிள்ளைக்கும் அதே நோய் இருந்ததை நினைவு கூர்ந்தாள். அத்தோடு கீழ்வரும் இறவைசனமும் அவள் மனதில் ஓடியது.

“நன்மையும் தீமையும் சமமாக மாட்டா, நீங்கள் (தீமையை) நன்மையைக் கொண்டே தடுத்துக் கொள்வீராக! அப்பொழுது, யாருக்கும் உமக்கிடையே, பகமை இருந்ததோ, அவர் உற்ற நண்பரே போல் ஆகிவிடுவார்.” (ஹாமீம் சஜ்தா 41 -34)

தனக்குத் தேவைப்பட்ட ஒரு சய்யல் திட்டம் கிடத்தாவிட்டது என்றவள் உணர்ந்தாள். இந்த ஆயத்தின் பதி தனது ஆசிரியைக்கு உதவவோம், அதன் மூலம் அவரை நட்பாகக் கவோம் என அவள் தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

இன்டர்நெட்டில் நுழைந்தாள். தனது விரிவுரையாளரின் மகளுடைய நோய் பற்றியும், அதை சரிசெய்வது சம்பந்தமான அனதத்துத் தகவல்களையும் திரட்டினாள். அதே நோயால் பாதிக்கப்பட்ட தனது உறவினரின் மகளுக்கு சிகிச்சையளித்த குறிப்பிட்ட டாக்டரின் மெயிலையும் அவரது தொலைபேசி எண்களையும் பற்றுகக் கொண்டாள். நோய் பற்றியும், அதன்கைக் குணப்படுத்தும் முறைகள் பற்றியும் அந்த உறவினரிடமிருந்து மலேதிகத் தகவல்களையும் பற்றுகக் கொண்டாள். இவ்வாறு ஒரு ‘file’ ஐயே தயாரித்த மாணவி தனது ஆசிரியையிடம் சனென்று நீங்கள் நம்பிக்கையிழக்கத் தேவையில்லை; உங்கள் மகளுடைய நோயைக் குணமாக்க முடியும் என்ற நற்செய்தி சொல்லத் தீர்மானித்தாள். இருந்த போதிலும் தனது விரிவுரையாளர் தன்னையே சந்தோஷமாக வரவேறாமல் போகலாம். அல்லது வழமையாக தன்னிடம் காட்டும் வெறுப்போடும் நடந்து கொள்ளலாம் அப்படி எது நடந்தாலும் அதை

எதிர்கொள்ளத்தான் வணேட்டும் என்றும் அவள் எண்ணத் தவறவில்லை.

இதே எண்ணத்தோடு விரிவுரையாளரின் அலுவலகத்திற்குச் செல்ல நினகைக்கும் போது தரே வு முடிவுகள் வளையாகியுள்ளதாகக் களே விபபட்டு அங்கே சென்று பார்த்தாள். அவளை நிலகைலயைச் செய்யும் கசப்பான உண்மையை அங்கு கண்டாள். குறிப்பிட்ட அந்த விரிவுரையாளரின் பாடத்தில் அவள் தரே ச்சியடயைவில்லை. கண்முன்னால் உலகமே சூற்றுவது போல் இருந்தது அவளுக்கு. ஒரு வருடமாக அந்த விரிவுரையாளருடன் தான் பட்ட கஷ்டங்கள் ஓவ்வொன்றாக அவளுக்குள் வந்து போனது... அவளது ஆய்வுகளை அவர் மறுத்து வந்தது, அவள் உதவி செய்ய தாலும் கட்ட அதை மலர் ச்சியோடு அவர் வரவறே காதது மலேம அவளை காயப்படுத்தியது என்னவெனில் எப்போதயும் விட இம்முறைப் பரீட்சையில் அவள் அதிகமான களே விகளுக்கு மிகச் சரியாகவே பதில்கள் எழுதியிருந்தாள். இந்த நினகைகள் ஓவ்வொன்றாக அவளது உணர்வுகள் மீது வலிகளை ஏற்படுத்தி ஓடியது. இது பலருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும்.

இந்நிலையில்...

விரிவுரையாளரின் மகளுக்குக்காத அவள் தயாரித்து வதை திருந்த அந்த 'file' அவளது கையிலிருந்து நழுவி கீழே விழுந்தது. தனது ஆசிரியை வணேட்டும் நெருதென்னை 'பெயிலாக் கி' இருக்கக் கட்டும் என்ற சிந்தனை வரும் போது அவளால் அதைத் தாங்க முடியவில்லை ஏன் ஏன் என மீது இவ்வளவு வன்மமாக நடந்து கொள்கிறார் என்ற களே வி, கவலை, கோபம், ஆத்திரம், இயலாமை என பலவித வலிகளின் பெருக்கத்தால் அவளது விழிகளில் கண்ணீர் கசிய ஆரம்பித்தது. அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே கீழே விழுந்த 'பலையையும்', சிதறிப்போன தாள்களையும் ஒன்று திரட்டி எடுத்துக் கொண்டாள். ஆசிரியையிடம் செல்லும் தீர்மானத்தை மாற்றிக் கொள்வோம் என உறுதியாகவே சிந்தித்தாள். பாதிக்கப்பட்ட எல்லோரும் நினபைபுது போலவே அவளும்; தனக்கு அநியாயம் செய்ததாக தான் உணரும் அப்பெண்ணுக்கு (விரிவுரையாளருக்கு) நான் ஏன் உதவ வணேட்டும் என்ற எண்ணம் அவளிடம் மலேலோங்கியது. வீட்டுக்குத் திரும்ப எத்தனித்தாள். எனினும் அவள் உள்ளிருந்து ஒரு கரல் அவளுடன் பசேயது:

"நீ சத்தியத்தில் உள்ளாய். விரிவுரையாளர் உன்னை ஃபெயிலாக் கியதயையும் அவருக்கு நீ உதவி செய்ய வதயையும் சம்பந்தப்படுத்திப் பார்க்கிறாய், பழிவாங்கும் வகையில் அவள் உன்னிடமிருந்து எந்த உதவியையும் பெறத் தகுதியில்லைதான். ஆனால் நீ இந்த 'பலையை' தயாரித்தற்கு அவள் உன்னை "பாசாக் க வணேட்டும்" என்பதுதான் காரணமா? அப்பெண்ணிடம் என்ன மாறியிருக்கிறது? இப்படி நடக்கலாம் என்று நீ எதிர் பார்க்கவில்லையா? முன்பும் அப்படித்தான் இருந்தாள் இப்போதும் அப்படியே இருக்கிறாள்.

பெண்ணே விழித்துக் கொள்ள இறதை திருப்தியை நாடி அல்குர் ஆனின் வசனமொன்றை

நீ நடமைமுறைப்படுத்துதீ ர்மாணித்தாய். இப்போது நீ எவ்வாறு செயல்படப் போகிறாய்? குர்ஆனின் வழியா? அல்லது உனது மன உணர்வின் படியா? அந்த வசனத்தைப் பிரணமாக மீண்டும் ஒருமுறை வாசி, சரியானதைத் தேர்வு செய்!”

வசனம் பசீயது:

“நன்மையும் தீ மையும் சமமாக மாட்டா, நீங்கள் (தீ மையை) நன்மையைக் கொண்டே தடுத்துக் கொள்வீ ராக! அப்பொழுது, யாருக்கும் உமக்கிடையே, பகமை இரூந்ததோ, அவர் உற்ற நண்பரே போல் ஆகிவிடுவார்.

பொறுமையாக இரூந்தார்கள் அவர்கள் தவிர வறூ யாரும் அதை அடைய மாட்டார்கள்; மலூம், மகத்தான நற்பாக கியம் உடையவர்கள் தவிர, வறூ யாரும் அதை அடைய மாட்டார்கள்.) அல் குர்ஆன் 41 : 34,35

அல்லாஹ்வின் வசனம் அவள் உள்ளத்தின் குரலை உரத்துக் கபறியதைக் கட்டேட்டும் கண்ணீ ரை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை – தனது இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கட்டு கண்ணீ ர் உதிரந்தாள்.

உள்ளத்தின் குரலுக்கு அவள் சலிமடூத்தாள். தனது உள்ளத்தின் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். தனது ஆசிரியையின் அலுவலகம் நோக்கி உறுதியுடன் அடியெடுத்து வைத்து நடந்தாள். அனுமதி கட்டாள்.

ஆசிரியை எழுந்து நின்றார். தான் ஃபெயிலானதற்கான காரணம் கட்டேட்டதான வந்திருக்கிறாள் என்று எதிர்பார்த்த அவர் தீ ர்க்கமாகவும், முடிவாகவும் பதில் சொல்லத் தயாராகி நின்றார்.

ஆனால் மாணவி ‘பலைகை’ கொடுத்தாள்:

“இந்த பலைல் உங்களது மகளுடைய நோயின் தன்மை பற்றி, அதற்கான நிவாரணம் பற்றி முழு தகவல்கள் உள்ளன. உங்களது பிள்ளையின் நோயைக் குணப்படுத்த இது மிகவும் பயன்படும். உங்களது மகளின் நோய் பற்றி நான் களே விப்பட்ட நாளிலிருந்து இத்தகவல்களை சகேரித்து வந்தேன். மலூம் பல தகவல்களை மலூம் கிடகைக்கும் என எதிர்பார்க்கிறேன். அவற்றை உங்களுக்கு அனுப்ப உங்களது ஈமெயிலைத் தந்தால்

வசதியாக இருக்கும்.” என்றாள்.

விரிவுரையாளரால் எதுவும் பசே முடியவில்லை. திகைத்துப் போனாள். என்ன பதில் சொல்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. நன்றி சொல்லக் கூட அவருக்கு முடியவில்லை. தனது ஈமெயிலை இயந்திரத்தனமாக எழுதிக் கொடுத்தார்.

அதனைப் பற்றுக் கொண்ட மாணவி தாங்க முடியாத பாரத்துடன் பதிகளை கடந்து வந்தாள். கண்களின் கண்ணீர் கசிவதை அவளால் நிறுத்திக் கொள்ள இயலவில்லை. யாருடைய கண்களிலும் படாமல் அதனை மறைத்துக் கொண்டே வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாள்...

நோய் பற்றியும், அதனைக் குணப்படுத்துவது சம்பந்தமாகவும் மலேமும் தகவல்கள் கிடைத்த போது அவற்றை தனது ஆசிரியைக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

அவரால் தனக்கிழைக்கப்பட்ட அநியாயத்தை அவளால் மறக்க முடியவில்லை. தனது உணர்வுகளை இவ்வாறு கட்டுப்படுத்துகிக் கொள்வது அவளுக்கு மிகச் சிரமமாகவே இருந்தது. தனது இறைவனிடம் அவள் கொண்டிருந்த அன்பே இவ்வாறான முடிவுக்கு அவளை வரச் செய்தது.

சிறிது நாட்கள் சனெறது. மாணவியின் டலெய்போன் ஒலித்தது. எடுத்துப்போது மறுமுனையில் தன் ஆசிரியை பசேவததைக் கேட்டாள். பல கலகைக் கழகத்திற்கு உடனே வருமாறு ஆசிரியை சொன்னார். அங்கு சனெற மாணவி சற்று வெட்கத்தோடு கட்டிய சட்டான வரவேற்பை விரிவுரையாளரிடம் கண்டாள். ஆசிரியை கற்றினாள்: அன்புக்குரியவளே! நீ அதிக ஈடுபாடும், கவனமும், முயற்சியும் கொண்ட மாணவி. எனவே நமது துறைத் தலைவரிடம் இவற்றைச் சொல்லி நீ மீண்டும் தரேவா எழுத அனுமதி பெற்றுவிட்டனே. ஒரு மாதத்திற்குள் நீ தரேவா எழுத வேண்டியிருக்கும். உன்தோழிகளோடு விடும்முறை முடிந்து வரும் ஆண்டிலேயே நீ இணைந்து கொள்ள முடியும் என்றார் ஆசிரியர்.

மாஷா அல்லாஹ்... அந்த நேரத்தில் மாணவியின் முகத்தை நீங்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும் மலர்ந்தது. நான் கேட்பது உண்மையானா? அவளால் நம்ப முடியவில்லை. இம்முறை அவள் திரும்பிச் செல்லும் போது மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் படியிறங்கினாள். பறந்து செல்வது போலிருந்தது அவளுக்கு.

அல்குர்ஆனின் வழிகாட்டலின் கீழ் இயங்கும் பரீட்சையில் வறண்டு கண்டமையே அவளமைமிகவும் சந்தோஷப்படுத்தியது.

அவள் தன் காரில் நுழைந்தாள். திறப்பை வைத்துத் திருப்பினாள். அவளது வாய் “உலகத்தாருக்கு ஓர் அருட்கொடியாகவே நபியே உம்மை நாம் அனுப்பி வைத்தோம்.” என்ற வசனத்தை ஓதியது.

“யா அல்லாஹ் நான் உனக்கு அடிமையாக இருப்பதில் பரமனைப் படுகிறேன். நீ என்னகைக் கவிட்டுவிடவில்லை. வழிகாட்டலுக்கு ஒரு நபியைத் தந்தாய்.”

-சமூகநீதி இயக்கம், சமூகநீதி இயக்கம்.

source: <http://www.samooganeethi.org/>